

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Rýznarovou (dříve Radkovou) ve věci

žalobce: **A. H.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským
sídlem Severní 372, 290 01 Sokoleč

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2023, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V projednáváním případě jsou **jádrem sporu otázky**, jestli je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, jestli bylo prokázáno místo přestupku, jestli byl v souladu se zákonem zjištěn skutkový stav, jestli nechyběl materiální znak přestupku, jestli zde byly opomenuté důkazy, jestli správní orgány prokázaly a odůvodnily zavinění a jestli ve věci rozhodovaly podjaté osoby.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou (dále jen „městský úřad“) z 23. 9. 2022, č. j. X, kterým městský úřad uznal žalobce vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“),

a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že 18. 1. 2022 v 15:59 h na silnici č. I/47, v 52. km u obce Jezernice – Famílie ve směru jízdy na obec Hranice jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Fabia, registrační značky X (dále jen „vozidlo“), překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 32 km/h (po odečtu odchylky $\pm 3 \%$). Hlídka Policie ČR (dále jen „policie“) silničním laserovým radarem LaserCam4 naměřila vozidlu okamžitou rychlost jízdy 122 km/h (po odečtu odchylky $\pm 3 \%$) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h.
4. Žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že slovo „radar“ zaměnil za slovo „rychloměr“ a doplnil, že v místě je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h zákonem o silničním provozu.
5. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jeho nezákonnost. Žalovaný nevypořádal celou řadu odvolacích námitek, návrh rekonstrukce skutku ani návrh na vypracování znaleckého posudku, který měl určit délku brzdné dráhy vozidla žalobce a mechanismus výpočtu rychlosti měřeného vozidla v souladu s fyzikálními zákony, aby bylo vyloučeno, že měřicí zařízení rychlost jen neodhaduje. Žalovaný se nevyjádřil k námitce o způsobu odměňování policistů za prokázané přestupky nebo přítomnost potravin a sladkostí, které mají vliv na řádnou funkčnost rychloměru ve vozidle policistů. Žalovaný byl povinen vypořádat všechny námitky a návrhy žalobce, ale neučinil tak.
6. Žalobce podal námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, jakmile se o ní dozvěděl. Městský úřad konal 21. 9. 2022 ústní jednání, kde prováděl dokazování včetně výslechu svědků. Tento postup byl nezákonný. Městský úřad měl nejdříve vypořádat námitku podjatosti a teprve poté pokračovat v řízení. Ústní jednání nebylo úkonem, který nesnesl odkladu. Žalobce se nemohl vyjádřit k výsledku výslechu svědků, k věci, účastnit se jednání a navrhnout důkazy, protože předpokládal, že nejdříve bude rozhodnuto o námitce podjatosti. Tento nezákonný postup se opakoval v odvolacím řízení.
7. Městský úřad se zákonným způsobem nevypořádal se zaviněním, protože ho neprokázal a řádně neodůvodnil.
8. Nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Materiální znak nebyl naplněn naplněním znaku formálního. Správní orgány měly zkoumat podle okolností případu, jestli došlo k porušení či ohrožení právem chráněného zájmu. Z rozhodnutí nevyplývalo, kolik se v daném místě v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni jednáním žalobce. Správní orgány se nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě. Není zřejmé, jak byli ostatní účastníci silničního provozu omezeni či dokonce ohroženi jednáním žalobce. Žalobce poukazoval v odvolání na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 5 As 104/2008-48 a č. j. 7 As 18/2004-48.
9. Podle napadeného rozhodnutí správní orgány měly k dispozici tiskovou sestavu z měřicího zařízení, jejíž součástí je fotografie vozidla, které řídil žalobce. Ověřovacím listem byla doložena platná kalibrace rychloměru v době měření. Žalobce však v odvolání správnost naměřené rychlosti zpochybnil a závěr správních orgánů o správném měření označil jako spekulaci. Žalobce navrhl výslech obou policistů, aby si ověřil, že došlo k řádnému užívání rychloměru, ale žalovaný tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl. V rozhodnutí městského úřadu není popsáno, jakým způsobem rychloměr zpracovává data a počítá rychlost

měřeného vozidla. Žalobce to namítl, ale žalovaný tento nedostatek nenapravil a dokonce konstatoval, že funkčnost rychloměru není třeba v řízení prokazovat a nezaložil do spisu ani návod k použití rychloměru. Z rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivovány.

10. Ve spise není žádný důkaz, že by došlo k překročení rychlosti na místě, které uvedly správní orgány. Výstup z rychloměru je z jiného místa. Z výstupu rychloměru nelze zjistit kdy, kde k přestupku došlo. Lze dovodit pouze registrační značku vozidla a jeho tovární značku. Fotografie mají špatnou kvalitu (čitelnost) a velmi omezenou důkazní hodnotu. Přestupek nebyl zjištěn v souladu se zákonem. Rychlost byla naměřena zcela chybně. Při převodu dat z rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze.
11. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí.
12. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
13. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** z 23. 9. 2022 vyšel z oznámení přestupku, ručně vyplněného tiskopisu oznámení přestupku, úředního záznamu, záznamu z rychloměru, ověřovacího listu a snímku vozidla včetně podoby řidiče. Z těchto podkladů rozhodnutí městský úřad zjistil, že 18. 1. 2022 prováděla hlídka policie na silnici č. I/47 u obce Jezernice – Famílie ve směru jízdy od Lipníku nad Bečvou k obci Hranice měření rychlosti projíždějících vozidel. V místě je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 90 km/h. Po změření policisté zastavili vozidlo žalobce na začátku obce Slavíč. Po předložení občanského průkazu a dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla policisté zjistili, že vozidlo řídil žalobce. Policisté žalobci sdělili překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 32 km/h (po odečtu odchylky). Žalobce odmítl přestupek řešit na místě v příkazním řízení, a proto s ním hlídka policie sepsala oznámení přestupku. Žalobce se do tiskopisu nepodepsal a nevyužil možnost vyjádření. Žalobce byl ve vozidle sám. Viditelnost byla dobrá. Vozidlo od změření rychlosti po zastavení hlídkou policie nikde nezastavilo a po celou dobu bylo na dohled. Záznam z rychloměru obsahoval identifikaci rychloměru, číslo záznamu, datum a čas přestupku, policejní stanici, operátora, režim měření, režim kamery, souřadnice GPS, označení místa přestupku, nejvyšší dovolenou rychlost a naměřenou rychlost. Na záznamu je také černobílý snímek s vozidlem, které má černou barvu a bylo zachyceno na příjezdu. Správnost radarového měření byla prokázána správnou pozicí měřeného vozidla ve snímku. Radar splňoval zákonné podmínky požadované pro použití, což vyplynulo z ověřovacího listu č. 8012- OL-70155-21. Na jeho základě městský úřad nepochyboval o přesnosti výsledku měření rychlosti a také proto, že měření provedly osoby odborně způsobilé měřit rychlost při výkonu svého povolání – policisté z oddělení silničního dohledu. Ověřovací list vydalo autorizované metrologické středisko 23. 4. 2021. Podle ověřovacího listu rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze ho používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Doba platnosti ověření rychloměru končila 22. 4. 2022. Silniční radarové rychloměry jsou schváleny s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, a s odchylkou ± 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Oznámení přestupku bylo sepsáno bezprostředně po zjištění přestupku. Výpisem z evidenční karty městský úřad ověřil, že žalobce nemá za poslední tři roky evidovaný v kartě řidiče žádný přestupek.

14. Městský úřad neměl pochyb o tom, že se žalobce přestupku dopustil. Žalobce reagoval na oznámení o zahájení řízení a žádal o nařízení ústního jednání z důvodu, že se přestupku nedopustil a rád by se vyjádřil k věci nejen písemně, ale také v rámci ústního jednání. Žalobce žádal o výslech svědků, zejména zasahujících policistů. Žalobce zaslal městskému úřadu 20. 9. 2022 námitku podjatosti, protože se dozvěděl informace o příbuzenském vztahu oprávněné úřední osoby „*ke svědkům, a to k řidiči vozidla a k zasahujícím policistům*“. Nadřízený oprávněné úřední osoby o námitkách podjatosti rozhodl usnesením tak, že oprávněné osoby nevyloučil z rozhodování ve věci. Městský úřad nařídil ústní jednání na 21. 9. 2022. Žalobce se k němu nedostavil.
15. Městský úřad provedl výslechy svědků – zasahujících policistů. Pprap. P. S. po poučení a prohlášení, že není v žádném vztahu k žalobci, vypověděl o skutečnostech tak, jak jsou zaznamenány v podkladech rozhodnutí, které městský úřad podrobně citoval. Nastavení rychloměru prováděl pprap. A., který se žalobcem přestupek projednával. V době, kdy změřili vozidlo, byl mírný provoz a dobrá viditelnost.
16. Pprap. P. A. vypovídal shodně. Nastavení rychloměru prováděl sám v souladu s návodem k obsluze na stanovišti poblíž autobusové zastávky u obce Jezernice – Familie. Po změření zastavili vozidlo žalobce na začátku obce Slavič, hned u prvního domu vpravo. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, proto svědek sepsal oznámení přestupku. Na otázku městského úřadu, jakým způsobem probíhá měření laserovým rychloměrem LaserCam4, svědek vypověděl, že se jedná o ruční radarový laserový rychloměr, který se drží v ruce a je možné ho umístit i na stativ. Zmáčkne se spoušť rychloměru a provádí se měření rychlosti jednotlivých vozidel. Na rychloměru se nastavuje nejvyšší dovolená rychlost v místě měření. Na otázku městského úřadu, jak probíhalo řešení přestupku s řidičem, kdo u toho byl přítomen, jak se řidič choval, svědek vypověděl, že si to už přesně nepamatuje, jen si vzpomíná, že si toho řidiče vyfotil, i když se to běžně nedělá.
17. Městský úřad konstatoval, že spáchání přestupku žalobcem bylo spolehlivě zjištěno bezprostředně po jeho spáchání. Policie vozidlo po změření zastavila a žalobce na místě samém jednoznačně ztotožnila. To vyplynulo z oznámení přestupku, který policisté sepsali bezprostředně po zjištění přestupku na místě poté, co žalobce nesouhlasil s řešením přestupku v blokovém řízení. Stěžejním listinným důkazem v řízení byl záznam o přestupku se snímkem, který zobrazoval rozhodné identifikační údaje vozidla žalobce s naměřenou rychlostí 126 km/h na příjezdu. Žalobce měl možnost se s oznámením přestupku seznámit a vyjádřit se v něm. Záměna měřeného vozidla s jiným vozidlem stejně jako záměna řidiče byla podklady rozhodnutí vyloučena.
18. Žalobce odůvodnil neúčast na projednání přestupku 21. 9. 2022 tím, že vznesl námitku podjatosti. To městský úřad nevyhodnotil jako důležitý důvod a náležitou omluvu. Městský úřad viděl míru společenské nebezpečnosti projednávaného přestupku v hodnotě překročené nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 32 km/h. Nešlo o bagatelní překročení rychlosti, které je v běžném provozu řidičem jen stěží seznatelné a ohlídatelné. Šlo o jednání z nedbalosti, protože pro prokázání úmyslného zavinění chyběly podklady. Nebezpečnost jednání žalobce vyplývala jednak z toho, že je toto jednání kvalifikováno jako zvláštní skutková podstata přestupku v ZSP, a aby nebylo toto pojetí zcela formalistické a s ohledem na konkrétní okolnosti případu městský úřad uvedl, že došlo k narušení zájmu společnosti na tom, aby v provozu na pozemních komunikacích nedocházelo ze strany účastníků provozu k porušování pravidel provozu, tedy ohrožování ostatních účastníků silničního provozu. Je nutné zohlednit, že na silnici č. I/47 je obvykle zvýšený pohyb jiných vozidel,

a proto je nutno respektovat maximální povolenou rychlost. Ostatní účastníci silničního provozu mají právo očekávat a předpokládat, že druzí pravidla provozu dodržují (užitá vzdálenost v rámci reakční doby, odhad rychlosti při dávání přednosti ap.). Rychlá jízda může být příčinou hromadné dopravní nehody v důsledku delší brzdné dráhy při pomalých reakcích a vysoké rychlosti. Řidič musí rovněž předpokládat, že se na vozovce mohou objevit nepředvídatelné překážky (části nákladů, odstavené vozidlo apod.), kterým by se při řízení vozidla jedoucího vysokou rychlostí nemusel vyhnout a zbytečně by tak vznikla škoda na zdraví a majetku.

19. Městský úřad shledal polehčující okolnosti v malé míře překročení posuzované rychlosti měřeného vozidla ve vztahu k dolnímu limitu rychlosti v dané skutkové podstatě. Polehčující okolností je i to, že žalobce přestupek spáchal na přehledném úseku pozemní komunikace s náležitým a stavebním a dopravně technickým stavem v denní době s dobrou viditelností a rozhledovými poměry. V přímé souvislosti s přestupkem nedošlo k prokazatelnému ohrožení ostatních účastníků silničního provozu ani ke škodě na majetku. Ve prospěch žalobce městský úřad hodnotil i způsob jeho chování v provozu na pozemních komunikacích, protože výpisem z evidenční karty zjistil, že v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců (zpětně od 18. 1. 2022) nemá záznamy o přestupcích spáchaných v provozu na pozemních komunikacích a zaregistrovaný žádný přestupek ani trestný čin.
20. Městský úřad neshledal negativní skutečnosti, ke kterým by měl přihlížet při stanovení druhu sankce a její výměry. S ohledem na zásadu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, městský úřad uložil pokutu v dolní hranici v zákonem stanovené sazbě. Sankci považoval za úměrnou charakteru přestupku a účelu sledovanému zákonem k dosažení individuální a generální prevence a ke splnění výchovného účelu. Městský úřad žalobce poučil, že přestupek se zaznamenává v bodovém hodnocení řidiče.
21. **Žalobce v odvolání** namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského úřadu a nezákonnost postupu městského úřadu, protože pokračoval v řízení, i když nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti. Není možné zjistit místo přestupku, a proto mělo být řízení zastaveno. Městský úřad se nezabýval zaviněním a neuvedl ho ve výroku rozhodnutí. Skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Na záznamu přestupku je zachyceno více vozidel. Nebylo postaveno najisto, jestli je na záznamu zachyceno vozidlo, které řídil žalobce, ani to, jestli ho řídil žalobce. Nebyla zveřejněna informace o zřízení stálého automatizovaného technického systému měření rychlosti. Žalobce neměl možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Z rozhodnutí není patrné, jestli byl ve spise založen návod k obsluze měřiče rychlosti. Městský úřad posuzoval věrohodnost a důvěryhodnost výpovědí policistů, aniž by doložil, jak je zjistil. Policisté nutili žalobce podepsat na místě sepsované oznámení, i když se protiprávního jednání nedopustil. Ani jeden z policistů nedokázal popsat vozidlo nebo řidiče. Proto policisté nebyli nestranní a věrohodní. Úřední záznam není přípustný jako důkaz o přestupku. Rychloměr nebyl kalibrován po výměně pneumatik. Policisté měli ve vozidle potraviny a sladkosti, což mělo vliv na funkčnost rychloměru. Žalobce zpochybňoval měření rychlosti, použití šablony, dosah radarového měřiče okolo 60 m, nízkou kvalitu fotografie, za které není patrné ani místo přestupku. Při převodu dat rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena autorizovaná konverze. Rozhodnutí neobsahovalo popis, jak rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla. Přestupek neměl materiální znak. Městský úřad neprovedl ani minimum důkazů (výsledky svědků, policistů, nepopsal technologii měření rychlosti či například neprovedl

rekonstrukci), které by prokazovaly jeho vinu a nezdůvodnily v souladu se zákonem, proč tak neučinil. Rozhodnutí městského úřadu chybí odůvodnění, proč policisté prováděli měření v daném místě a jestli měřili rychlost v souvislosti s dohledem nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Žalobce navrhl doplnit spis o návod k obsluze měřícího zařízení, protože považoval za zásadní, aby se s ní mohl seznámit a navrhl doplnit dokazování o mechanismus výpočtu rychlosti měřeného vozidla a k tomu vypracování znaleckého posudku, aby bylo vyloučeno, že měření rychlosti se pouze neodhaduje. Znalecký posudek měl také určit délku brzdné dráhy a tím prokázat, že žalobce neměl překročit nejvyšší dovolenou rychlost. Žalobce zpochybnil výši pokuty pro rozpor se zákonem. Řízení mělo být zastaveno.

22. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** z 20. 3. 2023 doplnil, že usnesení o nevykloučení oprávněných úředních osob bylo žalobci doručeno 6. 10. 2022 a nabylo právní moci 22. 10. 2022, protože žalobce se proti němu neodvolal. Žalovaný posoudil odvolání jako kompilát volně dostupný na internetu, který nezohledňuje specifika případu.
23. K uznání viny postačuje zavinění z nedbalosti. Podle žalovaného šlo o nedbalost vědomou, protože žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřeného důvodu spoléhal, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění musel absolvovat kurz autoškoly a s tím spojené závěrečné přezkoušení, při kterém musel prokázat znalost dopravních předpisů. Žalobce spáchal přestupek v blízkosti obce, ve které má trvalé bydliště a musel vědět, že se nachází na silnici I. třídy. Proto mu muselo být známo, jaká je na ní nejvyšší dovolená rychlost, protože nebyla v místě přestupku upravená přechodnou ani místní úpravou. Žalobce spoléhal na to, že neporuší zájem chráněný zákonem, který spočívá v ochraně života, zdraví a majetku účastníků provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný citoval z rozsudků NSS č. j. 2 As 67/2018-42, podle kterého na základě zkušenosti řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání ohrožující účastníky silničního provozu a jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní, respektive z rozsudku NSS č. j. 3 As 9/2013-35, že primárně je důkazní břemeno na správním orgánu; pokud však žalobce zpochybňuje některý z důkazů, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal.
24. K námitce, že městský úřad vyhodnotil námitku podjatosti jako účelovou a neměl jí věnovat pozornost, žalovaný poukázal na to, že žalobce námitku doručil městskému úřadu jeden den před nařízeným ústním jednáním a neuvedl v námitce, proti které oprávněné úřední osobě směřuje a k jakým osobám má být tato úřední osoba v příbuzenském poměru. Námitka neobsahovala podpis žalobce. Proto ji lze hodnotit jako obstrukční taktiku žalobce, vedenou snahou o průtahy v řízení. Jiné podání s žádostí o nařízení ústního jednání žalobce doručil městskému úřadu 11. 8. 2022 e-mailem z adresy p.@seznam.cz bez uznávaného elektronického podpisu, a poté ho i bez výzvy do pěti dnů doplnil a obsahovalo všechny zákonné náležitosti včetně podpisu. Proto žalovaný usoudil, že žalobce ví, co má podání správnímu orgánu obsahovat. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 9 As 70/2019-34, podle kterého právo zpochybnit podjatost rozhodujících úředních osob není absolutní a v řízení je třeba přihlížet i k přiměřenému naplňování dalších principů a účelů správního řízení, zejména k zásadě rychlosti a hospodárnosti či zásadě neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. Proto nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí

odvolání (dále jen „správní řád“). Účelem námitky podjatosti a jejího posouzení je zajištění práva na nestranné rozhodnutí, které je ústavně zaručeným právem jednotlivce. Jednoznačně formulovaná námitka podjatosti by měla být předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby. Námitku podjatosti, kterou uplatnil žalobce, nelze považovat za konkrétní označení podjatosti. V záznamu o určení oprávněné úřední osoby je stanoveno více oprávněných úředních osob. Městský úřad nevyzval žalobce k doplnění podání za účelem objasnění, vůči které oprávněné úřední osobě námitka směřuje, nicméně představení úřední osoby posoudili tuto námitku ve vztahu k podřízeným osobám označeným v záznamu o určení osob oprávněných provádět úkony ve správním řízení. Z usnesení, kterým byly jednotlivé oprávněné úřední osoby vyhodnoceny jako nepodjaté a nedošlo k jejich vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci, vyplývá, že bylo do spisu vloženo před zahájením ústního jednání. Skutečnost, že usnesení bylo obviněnému doručeno 6. 10. 2022, nemůže mít vliv na zákonnost provedeného ústního jednání. Z § 14 správního řádu nevyplývá, že by správní orgán měl v probíhajícím řízení vyčkat pravomocného rozhodnutí této otázky. Naopak v § 14 odst. 4 správního řádu je uvedeno, že i v případě, že by představený nerozhodl, provádí oprávněná úřední osoba úkony, jež nesou odkladu. Proto městský úřad mohl provést ústní jednání bez posouzení možné podjatosti oprávněné úřední osoby. Žalobce se navíc neodvolal proti usnesením, kterými bylo rozhodnuto o nevyloučení oprávněných úředních osob z projednávání věci.

25. Žalobce byl při zahájení správního řízení poučen podle § 33 správního řádu o právu zvolit si zmocněnce a byl také s předstihem informován, že městský úřad nařídil ústní jednání na 21. 9. 2022. Městský úřad nařídil ústní jednání na výslovnou žádost žalobce a poučil ho o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí i o náležitostech omluvy. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, ani se neomluvil. Vznesená námitka podjatosti nebyla sama o sobě důvodem, aby se nekonalo ústní jednání, ke kterému byli předvoláni svědci. Žalobce se neúčastí na ústním jednání sám připravil o právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Jednalo se o právo žalobce, nikoliv o jeho povinnost. Žalobce se mohl s podklady rozhodnutí seznámit kdykoliv před vydáním rozhodnutí.
26. K námitce nejasného místa přestupku žalovaný odkázal na označení místa přestupku v podkladech rozhodnutí a doplnil, že k přestupku došlo 138 m od měřicího stanoviště.
27. K námitce nezákonného dokazování žalovaný vysvětlil, že záznam o přestupku má důkazní hodnotu, neboť jsou v něm zaznamenány údaje zjištěné prostřednictvím technického prostředku a tyto údaje lze hodnotit jako neopakovatelný úkon. Vzhledem k nečitelnosti registrační značky měřeného vozidla, jakož i k objasnění okolností silniční kontroly, městský úřad provedl výslech zasahujících policistů při ústním jednání. Žalobce se mohl s úředním záznamem seznámit po celou dobu správního řízení, například v rámci nahlédnutí do spisu. Záznam z rychloměru byl podkladem rozhodnutí. Svědecké výpovědi policistů se v rozhodných skutečnostech shodují a nejsou v rozporu s ostatními podklady rozhodnutí. Policisté postupovali vůči žalobci standardním způsobem. Jednalo se o kontrolu namátkovou a policisté reagovali pouze na protiprávní jednání zadokumentované schváleným elektronickým zařízením. Pokud žalobce nesouhlasil s postupem policistů, měl se obrátit na kontrolní orgán policie, což neučinil, respektive z podaného odvolání nevyplývá, že by tak učinil. Správní orgány standardně nezjišťují okolnosti týkající se hodnocení policistů, neboť jim to nepřísluší. Žalobce v odvolání neoznačil žádný důkaz na podporu svého tvrzení, že by jednání policistů vůči němu bylo jakkoli nestandardní.

28. Žalovanému nebylo jasné, jak dospěl žalobce k tomu, že na snímku z rychloměru není čitelná registrační značka změřeného vozidla, když se neúčastnil ústního jednání, ani nenahlédl do správního spisu. Svědeckými výpověďmi policistů byly objasněny okolnosti měření rychlosti vozidla a následné silniční kontroly.
29. K námitce absence doložky autorizované konverze převodu dat rychloměru do analogové podoby žalovaný poznamenal, že městský úřad nemohl výstup z radarového rychloměru opatřit autorizovanou konverzní doložkou, protože nedisponoval digitálním originálem. V případě neprovedení autorizované konverze tohoto dokumentu policií je nutno konstatovat, že se jedná o bezprostřední výstup z dat zaznamenaných a uložených na pevném disku použitého rychloměru, které z něho byly exportovány a následně vytištěny pomocí integrovaného archivačního programu. Jedná se o speciální přenos dat v rámci software rychloměru. Stejně se k obdobné námitce vyjádřil NSS, i když šlo o jiný typ měřiče rychlosti, v rozsudku č. j. 2 As 195/2020-48. Podklady byly městskému úřadu předloženy policií v listinné formě a opatřené podpisy. Městský úřad proto nebyl povinen tyto listiny opatřit konverzní doložkou, neboť mu nebyly zaslány v digitální formě datovou zprávou a nepřeváděl je z digitální do analogové podoby. Opatření záznamu o přestupku touto doložkou policií nebylo nezbytné, neboť se jednalo o bezprostřední výstup dat zaznamenaných a uložených na pevném disku rychloměru, která byla exportována a následně vytištěna pomocí integrovaného archivačního programu. Jde o specifický přenos dat v rámci software daného rychloměru. NSS již v rozsudku č. j. 1 As 319/2017-37 konstatoval, že není běžné, že by převod z rychloměru do analogové podoby obsahoval doložku autorizované konverze. V daném případě zde nebyly indicie či pochybnosti, že by záznam generovaný z užitého rychloměru neměl odpovídat skutečnosti. Údaje v něm uvedené přesně odpovídají údajům ručně vypsáním policisty do předtištěného oznámení přestupku, které vyplnili bezprostředně po zaznamenání měřeného vozidla.
30. K námitce, že v rozhodnutí není popsáno, jakým způsobem rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla, žalovaný odkázal na to, že zákonnost provedených důkazů byla doložena platným ověřovacím listem a odkázal na argumentaci zdejšího soudu v rozsudku č. j. 72 A 70/2017-33, podle kterého rozhodující bylo ověření rychloměru a jeho typové schválení v souladu se zákonem o metrologii a prokázání ověření platným ověřovacím listem, jehož správnost se presumuje.
31. K námitce chybného měření a k námitce, že žalobce změřenou rychlostí nejel, žalovaný argumentoval, že žalobce měl požadovat přezkoušení stanoveného měřidla podle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), což neučinil. Z podaného odvolání nebylo zřejmé, z jakých informací žalobce vycházel, když namítal výměnu pneumatik služebního vozidla, ve kterém bylo radarové zařízení umístěno. Měření rychlosti totiž v tomto případě bylo provedeno laserovým rychloměrem, který držel zasahující policista v ruce. Toto měřicí zařízení na rozdíl například od radarového měřiče RAMER 10C není namontováno ve vozidle, a proto na měření rychlosti nemůže mít vliv ani výměna pneumatik, ani svačina či sladkosti nacházející se ve vozidle. I tyto námitky svědčí o tom, že odvolání byla kompilace z jiných odvolacích řízení a nijak nesouvisí s projednávaným skutkem.
32. K námitce nesprávného použití šablony a fungování radaru pracujícího na principu mikrovln a Dopplerova jevu, žalovaný vysvětlil, že v projednávané věci bylo použito měřicí zařízení laserové a nikoliv radarové. Proto žalovaný opravil znění výroku rozhodnutí. Nejde o změnu v neprospěch žalobce, nýbrž o upřesnění skutkového stavu. Žalovanému je

z úřední činnosti známo, že laserový rychloměr pracuje na principu vysílání laserových paprsků do oblasti vyznačené tečkami kurzoru, které se v projednávané věci nacházejí na měřeném vozidle v oblasti přední registrační značky, a to s frekvencí 20x/sec. K naměření údaje o rychlosti postačí, aby se část paprsku odrazila od pohybujícího se objektu. Pokud by paprsek dopadl na nepohybující se objekt popřípadě na vozovku, respektive pokud by dopadl na dva a více objektů, pohybujících se rozdílnou rychlostí, zobrazila by se na displeji měřicího zařízení nulová rychlost. To se však v projednávaném případě nestalo. Je rovněž vyloučeno změření jiného vozidla, neboť na snímku v záznamu o přestupku je zaznamenáno pouze jediné vozidlo. Skutečnost, že bylo zaměřeno a následně policisty kontrolováno vozidlo řízené žalobcem, je doloženo svědeckými výpověďmi policistů. Z nich vyplývá, že jeli za měřeným vozidlem, které měli neustále na dohled. Proto je vyloučena záměna vozidla řidiče, který byl ve vozidle sám, jak vyplývá z fotografie ve spise. Z námitek žalobce není patrné, z jakého zdroje vycházel při námitce, že dosah rychloměru je kolem 60 m. Nicméně v případě laserových rychloměrů je dosah měření větší, a to v řádu nižších stovek metrů, jako v projednávaném případě. Žalobce v odvolání neoznačil žádný důkaz na podporu svého tvrzení, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze. Proto navržené důkazy nejsou způsobilé vyvrátit tvrzené skutečnosti, tj. že se žalobce projednávaného přestupku dopustil a že laserový měřič rychlosti nebyl nastaven v souladu s návodem k obsluze. Správní řízení nemá sloužit k tomu, aby se obviněný z přestupku mohl seznámit s technologií fungování měřiče rychlosti. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že policisté, kteří provádějí měření rychlosti, jsou na provoz jednotlivých měřičů rychlosti školeni, přičemž před započítáním výkonu této činnosti se musí policista, který měření provádí, přihlásit do systému měřicího zařízení zadáním svých identifikačních údajů, jinak by měření rychlosti nebylo umožněno.

33. K absenci materiálního znaku přestupku žalovaný odkázal na § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“), podle kterého přestupek je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. V daném případě žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost a šlo o překročení významné, neboť došlo k ohrožení zájmu společnosti na zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, na ochraně zdraví, životů a majetkových hodnot. Protože se jedná o přestupek ohrožovací a nikoliv poruchový, není nutné, aby došlo k ohrožení konkrétních osob či majetku. Není třeba vzniku škody. Nebyly zde zvláštní nebo významné okolnosti, které by vylučovaly protiprávnost jednání žalobce; ostatně je žalobce netvrdil (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 124/2018-61).
34. Z výše uvedených důvodů shledal žalovaný jako nedůvodný návrh žalobce na doplnění spisu o návod k obsluze a také návrh na doplnění dokazování o přesný výpočet mechanismu měření rychlosti vozidla. Tento výpočet byl proveden přístrojem, který byl za tímto účelem vyroben a podléhá pravidelnému schvalování podle zákona o metrologii. Proto žalovaný neprovedl důkaz znaleckým posudkem za účelem ověření výpočtu a určení brzdné dráhy, ani neprovedl rekonstrukci dané situace. Navrhované důkazy nejsou způsobilé vyvrátit tvrzenou skutečnost, protože přestupek byl dostatečně prokázán provedenými listinnými důkazy a svědeckými výpověďmi.
35. K námitce, že rozhodnutí neodůvodňuje, proč policisté měřili rychlost projíždějících vozidel v daném místě, žalovaný sdělil, že podle § 79a ZSP je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel, a to za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Pouze v případě obecní policie je tato činnost omezena na místa určená Policií ČR a na

součinnost s Policií ČR. ZSP nestanovuje žádné omezení pro Policii ČR. Proto žalovaný neshledal jako důvodný návrh žalobce na doplnění spisu o podklad týkající se povolení měření rychlosti na daném místě Policií ČR.

36. Podle žalovaného městský úřad nerezignoval na hodnocení všech okolností ve prospěch i v neprospěch žalobce, protože toto hodnocení městský úřad odůvodnil v souvislosti s uloženou pokutou. Městský úřad většinu okolností hodnotil ve prospěch žalobce, přičemž za hodnocení v neprospěch žalobce lze považovat pouze míru překročení rychlosti. Proto městský úřad uložil žalobci pokutu na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí. Podle žalovaného je tato výše pokuty adekvátní závažnosti přestupku a míře jeho společenské nebezpečnosti.
37. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
38. Soud **nepřezkoumatelnost** napadených rozhodnutí žalované neshledal. Ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek – srovnej již ustálenou judikaturu NSS, například rozsudek č. j. 6 As 161/2013-25. Proto také postačí, když se s námitkou žalobce vypořádá jeden ze správních orgánů.
39. Z napadeného rozhodnutí žalovaného jakožto jednoho celku je zřejmé, že obsahuje nosnou argumentaci. Je zjevné, jakými úvahami se žalovaný řídil, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce, proč považoval námitky za liché, mylné, vyvrácené nebo nepřípustné a proč subsumoval skutkový stav pod vybrané právní normy. Z rozhodnutí je zjevné, jak žalovaný rozhodl, v jaké věci, výrok odpovídá odůvodnění a rozhodnutí neobsahuje vnitřní rozpory. Z odůvodnění vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
40. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se jako odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání [srov. rozsudky NSS č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 8 Afs 66/2008-71]. Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímo vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2019, s. 618).
41. Argumentace žalovaného rozhodnutí nebránila soudu přezkoumat ji v rozsahu žalobních námitek. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším (nejintenzivnějším) vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 267/2017-38).

42. Neopodstatněná je námitka, že správní orgány nevymezily **místo spáchání přestupku** jasně a v souladu se skutečným stavem. Městský úřad jako místo přestupku označil „silnici č. I/47, v 52. km u obce Jezernice – Famílie ve směru jízdy na obec Hranice“. Městský úřad v odůvodnění rozhodnutí upřesnil, že vycházel při označení místa přestupku z oznámení přestupku, úředního záznamu, záznamu o přestupku (z rychloměru) a svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Žalovaný na straně 9 rozhodnutí o odvolání označil popis místa jako dostatečné a doplnil, že k přestupku došlo 138 m od měřicího stanoviště. Soud ze správního spisu ověřil, že správní orgány zjistily místo přestupku přesně podle citovaných podkladů a nedošlo k žádné vadě v popisu místa skutku. Vzdálenost 137,9 m je uvedena v dolní části snímku z rychloměru. Žalobce byl po spáchání skutku dostižen, a proto nemohlo být místo přestupku pro něj překvapivé a neznámé. Na fotografii na č. l. 6 správního spisu je vyfotografován žalobce s vozidlem a fotografie je zcela čitelná, včetně jasného zobrazení místa pořízení fotografie. Soud proto shodně se správními orgány nemá pochybnosti o místě spáchání přestupku. Ostatně žalobce nic konkrétního v této námitce neuvedl. Záměnu s jiným skutkem a nejasnost v totožnosti skutku žalobce nenamítal.
43. NSS se k určení místa přestupku opakovaně vyjadřoval. Místo činu se ve správním trestání při překročení nejvyšší dovolené rychlosti nemusí určit na metry přesně, protože toto určení nemá vliv na vyslovení viny a totožnost skutku. Navíc zcela jistě (anebo s pravděpodobností hraničící s jistotou) řidič jede vyšší než dovolenou rychlostí delší dobu než jen přesně v určený okamžik, zejména s ohledem na míru překročení rychlosti (srov. rozsudky NSS č. j. 9 As 214/2014-48 a č. j. 9 As 291/2014-39).
44. Soud nepřisvědčil námitce, že v posuzované věci chyběla **materiální stránka přestupku** (tj. společenská škodlivost). V posuzovaném případě nelze o závažnosti protiprávního jednání žalobce vůbec pochybovat, což vyjádřily výslovně a jednoznačně žalovaný na straně 13 napadeného rozhodnutí a městský úřad na straně 6 v rozhodnutí o přestupku, jak z nich soud citoval výše. Soud se s jejich úvahami ztotožnil.
45. Podle § 2 odst. 1 ZOP je přestupkem „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*“. Pokud jde o samotný materiální znak projednávaného přestupku, chráněným zájmem zde je zejména organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. K naplnění materiální stránky přestupku přitom postačí i jen ohrožení chráněného zájmu.
46. Podle rozsudku NSS č. j. 1 As 118/2012-23 „*materiální stránku přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je nutno posuzovat vzhledem k nejvyšší povolené rychlosti stanovené § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, pro jízdu v obci (50 km/hod), nikoli k hranici zavedené kvalifikujícím znakem skutkové podstaty tohoto přestupku (70 km/hod)*“.
47. Žalobce nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost v nejmenší možné míře, ale překročil ji v **kvalifikované** (přísnější, vyšší) skutkové podstatě. To znamená, že žalobce značně překročil nejvyšší dovolenou rychlost při jízdě mimo obec. Navíc ji překročil poblíž obydlené oblasti a musel si být nepochybně vědom, že nejvyšší dovolenou rychlost překračuje. V řízení nebylo zjištěno nic, co by nasvědčovalo opaku. Žalobce má řidičské oprávnění již od roku 1998, proto si musel být vědom rychlostního limitu mimo obec, jeho značného překročení při řízení vozidla i ohrožení, které způsobuje. Žalobce má trvalé bydliště i doručovací adresu (zaznamenanou v protokole o ústním jednání) v obci Hranice poblíž místa spáchání přestupku, proto lze důvodně předpokládat, že místo zná. Úvahy správních orgánů o materiálním znaku přestupku byly v souladu se zákonem a zjištěným

skutkovým stavem o hodnotě naměřené rychlosti i nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě. Nutno dodat, že žalobce jízdu o rychlosti 122 km/h porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu.

48. Žalobce si musel být vědom i značného překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tedy míry překročení základního limitu a toho, že se již dopouští překročení rychlostního limitu v kvalifikované skutkové podstatě. Žalobce coby držitel řidičského oprávnění musel vědět, že v daném úseku komunikace je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h (§ 18 odst. 3 ZSP). Žalobce také musel vidět, jakou rychlostí míjí okolí. Na tachometru (rychloměru) ve vozidle musel žalobce vidět, jakou rychlostí jede. Žalobce jako řidič byl povinen svůj rychloměr sledovat. Ostatně, podle rozsudku NSS č. j. 1 As 73/2009-78, řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.
49. Obdobně úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem pro nedostatek škodlivosti pro společnost, se zásadně uplatní v případech, ve kterých posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 344/2017). Toto pravidlo je použitelné i v souzené věci. Rychlost 122 km/h v úseku u obydlené oblasti (tedy rychlost o 32 % vyšší než nejvyšší dovolená, tj. téměř o jednu třetinu) nelze rozhodně považovat za čin s nedostatkem škodlivosti pro společnost. Nejde o marginální (bagatelní, zanedbatelné) překročení rychlosti. Nebyly zde okolnosti, které by společenskou škodlivost jednání žalobce snižovaly. Ostatně, žalobce je ani netvrdil. Správní orgány posoudily společenskou škodlivost jednání žalobce v souladu s rozsudky, které žalobce citoval v žalobě, tj. materiální stránku posuzovaly, a to v souladu s konstantní judikaturou NSS.
50. Lichá je námitka, že **správní orgány neprokázaly žalobci zavinění**. Správní orgány shledaly zavinění ve formě vědomé nedbalosti.
51. Pokud správní orgány přičítají k tíži žalobci spáchání přestupku v nejméně závažné formě zavinění, není třeba trvat na podrobnějším odůvodňování zavinění žalobce (rozsudek NSS č. j. 6 As 264/2018-42, bod 27). V posuzované věci však žalovaný závěr o vědomé nedbalosti odůvodnil.
52. NSS v rozsudku č. j. 10 As 318/2016-46 uvedl, „že zavinění je *vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (§ 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).“*
53. Zavinění se zpravidla definuje jako psychický vztah pachatele k vlastnímu protiprávnímu jednání (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 40/2007-53). Úmysl zahrnuje složku vědění a složku volní. Složka vědění odráží vnímání vnějšího světa rozumem a smysly. Složka volní představuje vnitřní vztah pachatele přestupku k vlastnímu jednání. Žalobce neoznačil ve správním řízení ani v soudním řízení správním nic, proč by nemohl svým rozumem a smysly vnímat všechny okolnosti věci při spáchání přestupku, ani nic, co by prokázalo, že nechtěl překročit nejvyšší dovolenou rychlost.

54. Judikatura správních soudů se v obdobných případech výrazného překročení nejvyšší dovolené rychlosti přiklonila k závěru o minimálně vědomé nedbalosti. Řidič si musí být vědom při svých zkušenostech toho, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost výrazným způsobem, jinak by nesplňoval podmínky pro držení řidičského oprávnění a pro řízení vozidla v konkrétní situaci (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 67/2018-42, bod 31 nebo č. j. 10 As 238/2017-54, bod 42).
55. Podle § 3 odst. 2 ZSP totiž *řídít vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích*. Žalobce je sám odpovědný za svou způsobilost k řízení vozidel, a proto je také třeba dojít k závěru, že vědomostní složka zavinění byla u žalobce naplněna. Žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí a šlo buď o vědomou nedbalost [§ 15 odst. 3 písm. a) ZOP] anebo věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn a šlo o úmysl nepřímý [§ 15 odst. 2 písm. b) ZOP]. Žalobce věděl, že jízdou rychlostí 122 km/h může porušit zájem společnosti na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti.
56. Pro naplnění neurčitých právních pojmů vědomé nedbalosti a nepřímého úmyslu poskytuje vodítko také rozsudek NSS č. j. 8 As 295/2019-41. Žalobce měl povinnost sledovat dopravní značení a tachometr a současně měl možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu na bezpečné a plynulé dopravě, chráněného zákonem. Je vyloučeno, aby se žalobce spoléhal na to, že se překročení povolené rychlosti nedopustí, a to i s ohledem na místo spáchání přestupku. Žalobce byl proto přinejmenším srozuměn s tím, že zájem na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti porušuje.
57. Volní složka žalobce se projevila v chování žalobce a nebylo třeba, aby sám žalobce poskytl „slovní informaci“ (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 722/09). Žalobce při svém jednání nezachoval potřebnou opatrnost.
58. V posuzované věci soud neshledal žádný **opomenutý důkaz**. Tzv. opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 nebo rozsudek NSS č. j. 1 Afs 76/2009-56, body 31 a 32 nebo č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, ve kterých účastník řízení navrhl provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnutý nebo zcela opomenutý. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná nebo jen okrajová a obecná, která neodpovídá povaze a závažnosti věci (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2343/08). Tyto závěry platí i pro správní řízení a správní orgány.
59. Žalobce namítal v posuzované věci, že správní orgány měly vyžádat ke správnosti měření znalecký posudek a provést výsledky zasahujících policistů. Městský úřad při projednání přestupku 21. 9. 2022 vyslechl oba zasahující policisty jako svědky a ti se k měření vyjádřili, jak soud citoval z jejich výpovědí výše. Žalobce navrhoval rekonstrukci činu a vypracování znaleckého posudku v odvolání a žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že

tyto důkazy jsou nadbytečné, protože skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Soud se s tímto hodnocením ztotožnil.

60. Neopodstatněná byla **námítka podjatosti oprávněných úředních osob**.
61. Žalobce podal námitku podjatosti 20. 9. 2022 (den před konáním ústního jednání, na které byl předvolán) s odůvodněním, že se dozvěděl o příbuzenském vztahu oprávněné úřední osoby „*ke svědkům, řidiči vozidla a zasahujícím policistům*“. Proto žalobce požádal o odročení ústního jednání.
62. Představení čtyř oprávněných úředních osob rozhodli 21. 9. 2022, resp. 2. 6. 2022, že oprávněné úřední osoby nejsou vyloučeny z projednání věci žalobce, protože žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu a o námitkách bylo rozhodnuto před zahájením jednání.
63. Soud dal správním orgánům zapravdu, že námitka podjatosti, která byla zcela nekonkrétní, smyšlená (zcela nepravděpodobná) a navíc pozdě podaná, nebyla vážně míněnou námitkou podjatosti všech oprávněných úředních osob ve smyslu § 14 správního řádu. Z námítky ani z celých správních a soudních spisů nevyvstala žádná indicie, že by podle § 14 odst. 1 správního řádu ve věci rozhodla osoba, „*o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti*“. Žalobce se jméno oprávněné úřední osoby Bc. Hany Vachové dozvěděl 5. 8. 2022, ale námitku podal až 20. 9. 2022. Žalobce vznesl námitky podjatosti bez uvedení jmen a konkrétních důvodů. Přesto představení všech oprávněných úředních osob o námitkách podjatosti rozhodli.
64. Podle rozsudku NSS č. j. 10 As 68/2017-32 „*procesní úprava rozhodování o námitce podjatosti v § 14 odst. 2 správního řádu se neaplikuje v případech, kdy námitka nebyla uplatněna včas. Pokud totiž účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil, nepřihlíží se k ní.*“
65. Poměr vyloučené osoby k věci jako důvod její podjatosti musí mít zcela konkrétní podobu a osobní charakter, aby mohl být dostatečným důvodem podmiňujícím vznik pochybnosti o schopnosti soudce přistupovat k věci a k úkonům jí se týkajícím objektivně (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 437/2023). Totéž platí i pro námitku podjatosti oprávněných úředních osob.
66. Soud ověřil, že žalobce v odvolacím řízení žádnou námitku podjatosti nevzněl. Bezobsažnou odvolací námitku, že městský úřad měl zjistit, jak jsou policisté odměňováni za odhalené přestupky, žalovaný vypořádal – vysvětlil, že ne každá námitka podjatosti je způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a vyvolat postup vedoucí k rozhodnutí o námitce podjatosti.
67. Soud zjistil, že jak policisté, tak oprávněné úřední osoby postupovali ve věci žalobce po celou dobu v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami a po zjištění přestupku neměli jinou možnost než postupovat právě tak, jak se stalo. Výsledek řízení by nebyl jiný, i kdyby za dotčené správní orgány jednaly jiné osoby. Ani policisté, ani oprávněné úřední osoby nebyly nijak horlivé a jejich postupy nebyly šikanózní, ale naopak zcela standardní. Soud nezjistil žádný jejich nestranný přístup.
68. Ústní jednání 21. 9. 2022 proběhlo v souladu se zákonem. Toho dne nic nenasvědčovalo tomu, že je zde skutečný důvod k odročení. Městský úřad se vystavil pouze riziku, že v případě nových skutečností o reálné podjatosti oprávněné úřední osoby, by ústní jednání,

svědecké výpovědi a další dokazování muselo proběhnout znovu, s nepodjatou úřední osobou. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, ani se neomluvil. Nebyla zde tedy náležitá omluva s důležitým důvodem.

69. Usnesení o námitce podjatosti je svojí povahou spíše usnesením deklaratorním, neboť podjatost je stav, který nastává ze zákona, jsou-li splněny zákonem stanovené předpoklady. Deklaratorní rozhodnutí nečiní z fakticky nepodjaté osoby osobu podjatou a naopak (srov. Vedral, J. Správní řád. komentář, Praha, BOVA POLYGON 2012, s. str. 182). Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. Správní orgán I. stupně proto mohl pokračovat v řízení proti žalobci již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti, byť samozřejmě nesl riziko, že odvolací orgán by mohl mít na námitku podjatosti jiný názor (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 55/2012-32). Vyřízení námítky podjatosti, byť nepravomocné, tedy předcházelo vydání rozhodnutí ve věci samé a byly proto splněny zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 121/2014-33, bod 40).
70. Nedůvodná je námitka, že **správní orgány nezjistily skutkový stav** v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Podle § 3 správního řádu byly správní orgány povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Tuto povinnost upřesňují § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, podle kterých „*podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže obzít účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost*“ a „*správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*“
71. K prokázání přestupku spočívajícího v tom, že řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost, zpravidla stačí oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující jeho dostatečné zdokumentování fotografiemi, případně videozáznamem z rychloměru obsahující údaje o provedeném měření a ověřovací list rychloměru (viz rozsudky NSS č. j. 7 As 83/2015-56, č. j. 2 As 217/2015-47, bod 14 a č. j. 5 As 247/2018-39, bod 32).
72. Soud se ztotožnil se skutkovými i právními závěry správních orgánů obou stupňů a rekapituluje, že přestupek byl žalobci prokázán svědeckými výpověďmi obou zasahujících policistů, které byly zcela v souladu s podklady rozhodnutí, tj. oznámením přestupku, úředním záznamem, záznamem z rychloměru s fotografií vozidla žalobce, samostatnou fotografií žalobce a vozidla (pořízenou policistou), ručně vypsáním tiskopisem oznámení přestupku a ověřovacím listem rychloměru. Soud ověřil ze správního spisu, že měření proběhlo tak, jak ho popsaly podrobně správní orgány obou stupňů. Nešlo o dokazování založeném pouze na vnímání lidskými smysly, kde je jiný důkazní standard. Záznam z rychloměru, který byl jedinečným podkladem rozhodnutí, byl pořízen automaticky, bez zásahu lidského činitele. Technické podmínky a správnost měření rychlosti prokázal ověřovací list a záznam z rychloměru, který by nevznikl, pokud by nastala chyba měření. Měření provedli policisté, kteří k němu byli zmocněni, vyškoleni a v rámci pravidelného výkonu povolání. Fotografie na snímku z rychloměru byla jasná a vozidlo je na snímku jediné a je umístěno uprostřed snímku. Policisté žalobce ihned po spáchání přestupku zastavili a ztotožnili, nešlo o zaznamenání přestupku automatizovaným technickým

prostředkem. Žalobce se mohl k věci ihned na místě vyjádřit. Policisté vypovídali tak, že potvrdili zjištění z podkladů napadeného rozhodnutí. Proto soud považuje dokazování i odůvodnění napadeného rozhodnutí k prokázání skutkovém stavu za dostatečné a další dokazování shledal shodně se správními orgány za nadbytečné.

73. Při úvahách o nadbytečnosti provedení důkazních návrhů stěžovatele je přitom nutno vycházet z celého kontextu věci. Především nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce uplatnil jinou skutkovou verzi posuzované věci prvně až v odvolání, ačkoli ji mohl namítat dříve, tj. při silniční kontrole (důležitosti tvrzené skutečnosti si je přitom nepochybně vědom i právní laik). I při plném respektování vyloučení aplikace zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu v oblasti správního trestání (například rozsudek NSS č. j. 5 As 7/2011-48) se uplatnění žalobcovy verze příběhu již po zastavení hlídkou jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil (viz např. rozsudky NSS č. j. 2 As 52/2011-47 nebo č. j. 6 As 126/2015-42). Obrana tohoto typu, předestřená obviněným až v pozdějším stádiu správního řízení (nebo až v řízení soudním), se totiž může jevit (a v dané věci se také jeví) dle kontextu věci jako účelová (např. rozsudek NSS č. j. 2 As 214/2016-24). Žalobce svou verzi neuplatnil ani v řízení před městským úřadem a nevyužil náležité příležitosti být přítomen výslechu svědků, klást jim otázky za účelem zpochybnění pravdivosti, případně bezrozpornosti jejich výpovědí, respektive jejich věrohodnosti, i když o nařízení jednání sám žádal.
74. Z vyjmenovaných důkazů ani z dalších podkladů rozhodnutí obsažených ve správním spisu neplynou žádné, natož důvodné pochybnosti o správnosti měření. Žalovaný proto v souladu se zákonem dovodil, že v řízení nebylo třeba se blíže zabývat nepodloženými účelovými tvrzeními ani na jejich základě provádět další dokazování (rozsudek NSS č. j. 4 As 118/2013-61). V rozsudku č. j. 6 As 397/2020-39, bod 15, pak NSS k uvedenému vyslovil, že *„byla změřená rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána (a měření nebylo anulováno), lze dovodit, že je možno měření považovat za správné a souladné s návodem k obsluze“* (rozsudek NSS č. j. 10 As 282/2019-39, bod 58). Žalovaný tedy zákonným způsobem dovodil a náležitě odůvodnil, že v řízení nebylo nutné provádět důkazy navržené žalobcem, neboť žalobcova obecná tvrzení nebyla schopna vyvolat důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.
75. Případné umístění sladkosti ve služebním vozidle policie shledal jako spíše úsměvnou poznámku než skutečnou námitku již NSS v rozsudku č. j. 9 As 40/2019-33, bod 23.
76. V posuzovaném případě nešlo o měření automatizovaným prostředkem bez obsluhy ve vlastnictví obce, proto se námitky vlastnictví rychloměru a související otázky servisu rychloměrů, zpracování a archivace dat míjely s posuzovanou věcí. Podle ověřovacího listu č. 8012-OL-70155-21 byl použitý rychloměr LaserCam4 ve vlastnictví policie (KŘP Olomouckého kraje).
77. Soud odkazuje na zásadu volného hodnocení důkazů. Podle ní správní orgán či soud nejsou povinny provést veškeré navržené důkazy a jsou oprávněny, ale současně též povinny, zvážit, které důkazy je třeba provést, jestli je potřebné dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů na doplnění dokazování. Pokud správní orgán nebo soud některé z navržených důkazů neprovede, musí takový postup odůvodnit (rozsudek NSS č. j. 5 As 29/2009-48). Těmto požadavkům v posuzované věci správní orgány vyhověly a soud se s jejich vypořádáním ztotožnil.
78. K výhradám vůči kvalitě fotografie lze odkázat na závěry konstantní judikatury (například rozsudky NSS č. j. 2 As 202/2014-50, č. j. 1 As 306/2017-32). Pokud je z fotografie zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, je jednoznačně čitelná jeho registrační značka a při zachycení na

obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka, nemají správní orgány v zásadě důvod pochybovat o kvalitě a objektivitě měření.

79. K námitce neprovedení kalibrace rychloměru po výměně pneumatik lze odkázat například na rozsudky NSS č. j. 8 As 109/2014-70 a č. j. 3 As 9/2013-35, podle kterého právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována. V posuzované věci nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti bylo velmi významné a rovněž po započítání odchylky byla naměřená rychlost v přísnější skutkové podstatě překročení limitní rychlosti mimo obec (žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více, rychloměr mu naměřil rychlost 122 km/h po odečtu odchylky). Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.
80. K absenci doložky autorizované konverze je třeba připomenout, že není běžné, že by převod dat z rychloměru do analogové podoby obsahoval doložku autorizované konverze (rozsudek NSS č. j. 1 As 319/2017-37, bod 40).
81. Vlastnictvím rychloměru a zabezpečováním jeho servisu se zabýval rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 19 A 36/2015-57 a následně NSS č. j. 9 As 240/2015-58 a dospěl k závěru, že v obdobném případě za „zjištěného skutkového stavu bylo nadbytečné zabývat se detailně otázkou, kdo je vlastníkem rychloměru (soud předpokládá, že Policie ČR, která jej užívá k měření rychlosti vozidel a jako vlastník měřidla je označena i v ověřovacím listu autorizovaného metrologického střediska č. 115/14) a bez právního významu je také zabývat se otázkou, kdo zabezpečuje jeho servis, když bylo prokázáno ověřovacím listem, že autorizované metrologické středisko Ramet a. s. provádí zkoušky měřidla, které, jak vyplývá z ověřovacího listu, prokázaly, že předložený silniční rychloměr Ramer 10C 12/027 má požadované metrologické vlastnosti.“
82. Tyto námitky, včetně otázky archivace zpracování dat nebo způsobu výpočtu rychlosti měřeného vozidla nejsou způsobilé zpochybnit přesnost měření (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 18 A 9/2016-29). Soud ze správního spisu ověřil, že policie předala podklady rozhodnutí městskému úřadu v listinné podobě. V řízení nevystal žádný důvod pro pochybnosti o věrohodnosti a autentičnosti podkladů napadeného rozhodnutí. Jednalo se o tisk automaticky pořízených dat z rychloměru, podložený popisem události v úředním záznamu a oznámením o přestupku. Ostatně, žalobce neuvedl v žalobě konkrétně, jak by měla chybějící doložka konverze zpochybnit výsledek měření.
83. Soud dospěl k závěru o **věrohodnosti výpovědí policistů** i jejich osob. Výpovědi byly přesvědčivé. Paměťová stopa policistů byla s ohledem na výrazy použité ve svědecké výpovědi dostatečně kvalitní a silná. Policisté nepochybovali o tom, co viděli a podrobně popsali, co svými smysly vnímali. Není tu nic, co by důvěryhodnost jejich osob a jejich výpovědí snižovalo. Nešlo o situaci, kdy by si policisté na nic nevzpomínali nebo nedokázali popsat, co viděli. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nebylo zjištěno nic, co by ovlivnilo poměr policistů k osobě žalobce nebo k věci, ani žádná motivace policisty vypovídat v rozporu se skutkovým stavem. Ostatně, k nestrannosti či motivaci policisty žalobce nic konkrétního a relevantního nenamítal. Nedošlo ani k situaci, že by žalobce policistovu verzi příběhu znevěrohodnil jinou verzí. Sami policisté ve svých výpovědích neměli rozpory. Přesvědčivost výpovědí policistů nepolevila ani s odstupem času po spáchání přestupku. Nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce než prostý výkon jejich služby. Jde o totožnou situaci s věrohodností policisty i jeho

výpovědi jako v rozsudku NSS č. j. 4 As 19/2007-114, podle kterého „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“

84. V posuzované věci nešlo o šikanózní či horlivé jednání policisty, neobvykle rozsáhlou prohlídku vozidla v souvislosti s nesouhlasem podezřelého s přestupkem anebo o jiné obdobné okolnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 83/2010-63). Nešlo ani o situaci, že by policista vůbec neměl možnost přestupku spatřit. Věrohodnost výpovědí policistů zesílil soulad s oznámením přestupku a úředním záznamem. Věrohodnosti policistů přispívá i to, že žalobce kromě popírání spáchání přestupku nepostavil proti zjištěnému skutkovému stavu žádnou svoji verzi příběhu a žádné uvěřitelné argumenty, pouze zpochybňoval zjištěný skutkový stav. Policisté podali své svědecké výpovědi asi osm měsíců od spáchání přestupku, proto si nemuseli pamatovat bezvýznamné detaily. Důležité je, že v rozhodných údajích k prokázání přestupku se shodli a vypovídali přesvědčivě a jednoznačně.
85. Rozpory či nepřesnosti ve výpovědích policistů jsou sice způsobily otrásl věrohodností policistů jako svědků, „*musí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí*“ (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 73/2013-42). Obdobně NSS vysvětlil, že „*za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobily otrásl věrohodností policistů jako svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily*“ (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 22/2013-27).
86. Svědecké výpovědi policistů je ale nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ovšem pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 100/2011-70).
87. Ze svědeckých výpovědí nevyplývalo, že by policisté vyvíjeli na žalobce nátlak. Ostatně, to žalobce ani nepopsal. Významné je, že policisté se vydali za žalobcem provést silniční kontrolu právě proto, že jeho vozidlu naměřili rychlost nad dovolený limit. Jiný důvod silniční kontroly dle své výpovědi neměli. Jiný uvěřitelný důvod nevyplýval ani z tvrzení žalobce. Ostatně, ani žalobce netvrdil, že by se při silniční kontrole policista zabýval něčím jiným, než bylo naměření vyšší než dovolené rychlosti. Jinými slovy, žalobce neuvedl svou verzi, proč ho policista zastavil. Navíc policisté jako svědci neuvedli, že by žalobce po zastavení uváděl cokoli na svou obhajobu.
88. V souladu s rozsudkem NSS č. j. 9 As 139/2012-30 v případě rozporů mezi výpověďmi policistů a přestupcem, které jsou běžné, je třeba přezkoumatelným způsobem vyjádřit úvahy, které vedly k vyhodnocení důkazních prostředků a s rozpory se vypořádat, a to městský úřad a žalovaný učinily. Policisté neměli důvod jet za někým, o kom by nebyli přesvědčeni, že se přestupku opravdu dopustil. Policisté jsou všeobecně považováni za odborně způsobilé osoby při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 64/2008-42).
89. Žalobce **přenesené důkazní břemeno** neunesl. Žalobce vznesl námitky šablonovitě a velice obecně a neuvedl k ní žádné uvěřitelné argumenty, podrobnosti, indicie, důkazy, a to ve správním řízení ani v soudním řízení správním. Je stěžejí představitelné, že v případě,

že žalobce nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil, by neuvedl už při silniční kontrole něco na svou obhajobu a podezření nevyvracel. Taková reakce by byla přirozená a logická. Přesto se žalobce vyjadřovat k věci nemusel. Pak na sebe ale vzal riziko důvodného posouzení pozdější obhajoby jako účelové a nedůvěryhodné a dále na sebe přenesl břemeno prokázání svých pozdějších tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene). Žalobce poprvé námitky vznesl až v odvolání, tj. více než deset měsíců po spáchání přestupku. Taková obhajoba se jeví jako účelová.

90. Soud uzavřel, že správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS. Rozšířený senát judikoval, že správní orgán je povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).
91. Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Žalobce nevnesl svými námitkami do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a přenesené důkazní břemeno neunesl. Část žalobních námitek se mýjela s posuzovanou věcí.
92. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. prosince 2024

JUDr. Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně